Istoria de la Al Waqbah

sau

călătoria omului cameleon

de Bogdan S

Se ascundea undeva pe acolo şi eu nu-l vedeam. Era o linişte întreruptă doar de cântecul greierilor. Abia intrasem în hambar. Aveam în mână pistolul meu de lemn şi pe cap pălăria bunicului. Semănam cu şerifu McCloud, din filmul de care trebuie că-ţi aduci aminte, şi care se dădea pe atunci după *Teleenciclopedia*. Vedeam uneltele agricole, lanţurile pentru animale, grămada de fân, lemnele pentru iarnă, dar pe el nu-l v Deodată, cu un chiot asurzitor, o creatură cu chip verde sări din umbră şi, înarmată cu pistolul de lemn, de foc imaginar. Câştigase din nou.

Deşi era necinstit, asta făcea întotdeauna: de când învăţase să ia culoarea lucrurilor, îşi folosea puterea de cameleon şi-n jocurile noastre de-a v-aţi ascuns sau de-a războiul. Devenise imprevizibil şi îngrozitor de l ieşea foarte bine culoarea verde, şi atunci arăta ca un marţian, şi de asemenea culoarea roşie. Nu-i prea ie culoarea albastră, pe care o figura într-un trist violet. Cu mutra lui mov a speriat-o îngrozitor pe bunica în sfântă zi de duminică, iar cu mutra roşie îşi speria vaca şi o băga în fiecare seară în grajd.

Se născuse la ţară, era mai mare decât mine cu cinci ani şi el m-a învăţat şah. O făcuse probabil din plictis mă iniţiase cu grijă în strategie doar pentru că în pustietatea de la noi, din munţii Făgăraş, n-avea pe cine Cu această ocazie mi-am dat seama că avea un râs îngrozitor şi o ironie greu de suportat:

- Daca îţi dai din prima caii şi nebunii pentru pionii mei – nu cred c-o să ajungi prea departe.

Era oare răutăcios ? Prea departe zicea că n-ajung – dar unde ? La ce se gândea? Pe vremea aceea de cele multe ori nu-l înţelegeam.

Când nu mergea la şcoală, şi asta se întâmpla teoretic numai vara, deşi cred că nici în restul timpului nu d acolo prea des, taică-său îl trimetea să vadă de oi la stâna Mohorea, care era la vreo cinci kilometri peste Valea Rea, dacă treceai peste Râul Doamnei. Cum de avea curaj să lase un copil de 12 ani să înnopteze si stână, însoţit de patru câini lăţoşi şi imprevizibili păzind cu toţii câteva zeci de oi? E adevărat că lui îi plă

acolo, deşi uneori vorbea despre singurătate. Îi plăcea să se piardă undeva prin munţii aceştia, să se topeas
să nu-l mai găseşti. L-am aflat odată undeva în grădină, culcat pe spate, dormitând, acoperit de o mulţime
gândacii Domnului pelerini pe cămaşă, cu obrazul vopsit verde, cameleon diurn, deghizat de plăcere în ce
de chip.

- Ce faci aici ? l-am întrebat în după-amiaza aceea.

Era un cer albastru, ridicat spre miezul verii ca o clopotniţă fără de măsuri. Poate vărul meu era un fel de
Dar el nu mă lăsa niciodată să gândesc astfel. Sări din iarbă zicând:

- Uite-l c-a venit, futu-i norocu' mă-si.

Un punct negru răsărise pe cer. Vărul Matei armă praştia lui de dimensiune antigoliat, apoi ţinti cu frunte
încruntată şi dădu drumul frrrrr unui pietroi rotund în direcţia păsării. Sări din iarbă cu un urlet apaş. Nu-l
nimerise.

- Ce e ăla ?

- E uliul care l-a luat pe Petru Groza alaltăieri.

Petru Groza fusese cocoşul roşu al lui taică-său, cel care ne dădea deşteptarea de ani de zile.

Nu ştiu dacă a reuşit să sperie uliul. Către seară a instalat o sperietoare rahitică, pe care a îmbrăcat-o cu u
anteriu pe care popa Vasile îl aruncase în urmă cu nişte ani buni. Dar nici asta nu l-a mulţumit, către cer
rămăsese o stare de război nerezolvată.

Praştia aceea a fost doar prima dintr-o serie de obiecte de artă balistică pe care vărul meu Matei le-a proie
cele mai multe dintre ele în nopţile lui de la stâna Mohorea, şi pe care le-a cioplit cu briceagul polonez cu
în târgul de la Argeş în ziua de Sfânta Filofteia din anul 1976. Construia cu el obiecte complicate, de acur
necesară unor maşini infernale, numai bune de trăznit pasărea în zbor. Una dintre praştiile lui speciale era
de similară unei catapulte romane, se purta pe umărul drept şi putea azvârli un bolovan de patru kilogram
distanţa de treizeci de metri.

- Matei, l-am auzit într-o zi pe taică-său, fir-ar mama ei de viaţă, cine mi-a tăiat camera de bicicletă şi la c
trebuit cauciucul?

Atunci a mâncat o bătaie care s-a auzit până la noi.

- Într-o zi voi ajunge un mare războinic, mi-a mărturisit după aceea.

Plănuia să inventeze maşinării balistice, şi pentru o vreme chiar s-a dus la şcoală. Dar şi-a pierdut repede
interesul, zic eu că l-au speriat cu ceva, poate l-or fi pus să înveţe poezii pe deasupra, de a început iar să s
nevăzut prin pădure cu săptămânile. A construit o serie de şapte experimente pe care le dorea pe jumătate
pe jumătate catapulte, fiecare destinată câte unui alt scop: pentru ulii, pentru tras la ţintă, pentru vrăbii şi c
pentru Dacii cu număr de Bucureşti (îl enervau la culme bucureştenii, în special cei veniţi la iarbă verde),
fluturi, pentru tras la picioare şi, în fine, ultima, cea mai utilă lui, cea împotriva urşilor. Despre asta tocma
povestit, cea care se punea pe umăr şi putea arunca cu pietre de râu. Când pleca seara către stâna Mohorea

ţină locul baciului, după cum îl trimetea taică-său, le înfigea pe toate şapte la curea sau le lăsa să atârne di
traistă. Atunci când şi-a folosit prima praştie împotriva unui urs a aflat tot satul şi zvonul s-a răspândit în
ceasuri. În decursul anilor ce vor urma a pus pe fugă nu doar ulii şi urşi, dar şi lupi, şi într-o vreme turişti,
special din oraşele care nu-i plăceau: Bucureşti, Braşov, Cracovia, Bratislava, şi alte locuri îndepărtate. L
culoarea verde, se făcea nevăzut în iarbă, apoi ţintea cu praştia de tras la picioare în sticlele, paharele sau
termosurile lor, şi îi punea pe goană după ce îi copleşea de bănuiala că i-ar fi atacat necuratul.

După vara aceea a început să fie atent şi la alte maşinării. A fost cu taică-său la făcut ţuică, şi a sfârşit prin
studia cum funcţionează cazanul care producea alcool din fructe fermentate. Şi-a băgat nasul în tractorul
ului, în motoarele maşinilor în apropierea cărora se întâmpla să se afle, în motoarele drujbelor de tăiat len
motocicletelor şi al locomotivei de mocăniţă care duce minerii către munte.

Asta nu e nimic faţă de ce avea să urmeze. Peste ani a urmat şcoala tehnică de maiştri militari şi s-a speci
în tancuri. În vacanţe, îmi povestea de acum istorii fabuloase despre cum merg tancurile româneşti cu ţuic
amestecată în benzină (la fel ca şi Dacia, nu se poate să nu fi fost la nevoie şi tu) şi cum a suplimentat apa
de ochire al tancului cu un binoclu cu lentile modificate. Pentru o chestie ca asta era să fie dat afară din ar
şi istoria e destul de dubioasă, nu mi-a povestit-o niciodată în întregime.

În vara anului 1992 a fost selecţionat ca mecanic în dispozitivul de gardare al spitalului românesc de cam
care s-a deplasat în Kuweit după războiul din Golf. Tot spitalul avea cu el şi un tanc, care se presupunea c
asigura protecţia în cazul în care dispozitivul ar fi fost atacat. Era o slujba destul de periculoasă, pentru că
caz de bombardament – tancul acela ar fi fost printre primele ţinte luate-n cătare. Au zburat către Arabia S
în mai 1992 de pe un aeroport de lângă Bucreşti şi din prima zi au fost primiţi la aeroport de un ofiţer de l
britanic. Acest ofiţer era o femeie, cu gradul de căpitan şi care doar în timpul liber răspundea la numele d
Jane.

Mary Jane avea ochii albaştri, un mers de tigru militar şi o privire perfectă, cam în genul gărzilor de la Pa
Buckingham. Mary Jane era în întregime perfectă. Costumul kaki era în permanenţă călcat şi apretat, iar e
albă cu care se apăra de vânturile pline de nisip – totdeauna curată. Obrajii plini de pistrui şi părul blond p
întotdeauna proaspăt răcoriţi cu apă. Chipul simetric părea născut pentru cascheta militară.

- Plăcerea e de partea mea, i s-a adresat colonelului în română.

Erau singurele cuvinte pe care le cunoştea în româneşte. Le învăţase degrabă, dintr-un lexicon universal e
de armata britanică pentru situaţiile de desant.

- Am onoarea, i-a răspuns colonelul medic Manuchian, comandantul misiunii româneşti. Sunt încântat să
cunosc. Daţi-mi voie să vă prezint statul major al unităţii noastre.

Mary Jane a asistat cu interes la coborârea din avion a întregului material militar, a autovehiculelor Aro, a
tancului, a camioanelor pentru materiale medicale, apoi a asistat la încărcarea în camioane a materialelor
medicale, care erau stocate în conteinere speciale, într-un compartiment aparte al avionului. O altă parte a
detaşamentului românesc trebuia să sosească peste două ore, cu un alt zbor.

Matei s-a dus direct la tanc, pe care l-a pornit încă din cala avionului, ca să-l coboare apoi pe rampă. Era
împreună cu comandantul său de formaţiune, locotenentul Cabal, pe care trupa îl poreclise Franţ. De fapt
lui era Francisc, dar nimeni din unitate nu-i spunea aşa, pentru că omul impunea distanţă. Aşa se spunea,

nasul pe sus. Era cel mai bun ochitor de tanc din armata română, după cum Matei era cel mai bun mecani
Lucrau împreună de doar două săptămâni. Împreuna se credea că ar putea fi o armă letală. Francisc se înt
către compartimentul de jos al tancului şi-i spuse lui Matei:

- Asta e cea mai extraordinara femeie pe care am văzut-o vreodată.

Peste două zile Mary Jane avea să depună un raport la Comandamentul Suprem al armatei saudite: unul d
ofiţerii lor de legătură refuzase să o salute întai, admiţând că nu poate saluta întâi o femeie. Unul dintre ce
ciudate argumente invocate în raport a fost acela al galanteriei ireproşabile şi al conduitei militare perfect
românilor. Mary Jane a explicat că românii salută primii întotdeauna, mai ales daca e vorba de o doamnă.

Tabăra romanească se afla în interiorul unui câmp militar britanic, în plin deşert, la sud de un munte cu în
de trei sute de metri de la platoul deşertului. Nici o fărâmă de culoare verde nu se vedea cât ţin ochii. Nici
cactus, nici un fir de iarbă. În depărtare, o aşezare. Câteva umbre albe. Apa venea în fiecare zi cu două cis
administrate de armata poloneză. Tabăra avea formă pentagonală, şi în fiecare colţ se afla câte un post de
observaţie înălţat de britanici. Din prima seară românii trebuiau să asigure paza unuia dintre ele.

- Domnule locotenent, i-a şoptit într-o seară în cort Matei lui Franţ, n-aş vrea să vă supăraţi pe mine că sp
asta, dar am auzit că doamna Mary Jane e lesbiană.

Locotenentul Cabal s-a răsucit în pat ca ars cu ceară.

- De unde ai scos una ca asta ?

- De la un maistru de tanc englez cu care m-am împrietenit şi cu care joc table. L-am spart la table, englez
nu prea au noroc la zar. Din vorba în vorba mi-a spus şi asta.

- Cum din vorba în vorbă ? Tu nu ştii englezeşte.

- Mi-a arătat cu degetele, a explicat Matei.

Locotenentul şi-a pus mâinile în cap.

- Du-mă la el imediat.

- Acum nu se poate, e de gardă pe tancul de noapte. Dar vorbim mâine.

Walt Marshall se născuse la Cardiff în urmă cu douăzeci şi cinci de ani şi era campion la săritura în lungi
armata britanică. Crescuse la ţară, ca şi vărul meu Matei, şi era pasionat de o mulţime de ciudăţenii tehnic
Marshall s-a înţeles de minune cu locotenentul Cabal, şi au jucat şah şi şi-au povestit vieţile în faţa cortul

- Nu-i aşa de grea engleza asta, a zis Matei. În curând o s-o rup şi eu.

Tocmai atunci a trecut printre corturi colonelul Manuchian, comandantul spitalului militar românesc, omu
păr grizonat pe care l-am văzut cu toţii la televizor şi care a apărut şi la CNN de două ori, de zece ori la B

care astăzi e o adevărată celebritate. Colonelul s-a oprit în faţa cortului şi a văzut un militar român şi unul britanic, ambii doar în maieu, jucând şah la umbră.

- Ştiu sigur, îi spunea chiar atunci Walt lui Francisc, mulţi i-au făcut curte, dar nu are sens, femeia o ştie n pe a ei. Are o iubită în Londra, a condus-o la aeroport şi la despărţire a sărutat-o pe buze.

Ceea ce a văzut Matei acolo nu prea semăna a război. Din când în când camioane militare treceau pe lâng tabără către nord. Niciodată tancuri sau trupe. Pe cer, departe, câte un avion de vânătoare izolat descria loopinguri liniştite. Nu era deloc ca în filmele de acţiune. Nu s-au deplasat nicăieri. Tancul ieşea uneori în manevră scurtă. Răsculau nisipul deşertului, făceau câteva manevre, apoi se întorceau în interiorul taberei

Apoi au început zile cumplite, când sala de chirurgie a avut mai mulţi răniţi în îngrijire. Un militar britani venit cu arsuri pe tot corpul: sistemul de aprindere al autovehiculului explodase în plin deşert. Avea să fie pierdere umană consemnată în spital. A fost groaznic, vărului meu Matei nu i-a plăcut deloc. S-a cântat în britanic, l-au pus într-un coşciug de plumb, l-au acoperit cu steagul şi l-au trimis la aeroport.

Colonelul Manuchian, chirurg de excepţie, expert în plăgi arse, a zis atunci:

- Ce-aş mai bea nişte pălincă.

Seara, în cortul lui, şi walt a zis:

- Războiul e un rahat. Mi-e dor de barul O'Mullighan. Ce-aş mai bea ceva.

- Mi s-a făcut dor de ceva pălincă, a spus şi Francisc Cabal la el în cort.

La instructajul de dinaintea plecării detaşamentului românesc se dedicase o oră întreagă nu atât culturii isl cât legislaţiei saudite. Consumarea sau comercializarea băuturilor alcoolice era total interzisă. Fusese clar. De aceea lui Francisc Cabal nu i-a venit să-şi creadă urechilor când îl auzi pe Matei:

- Asta se poate aranja.

Au stat de vorbă puţin. Apoi Matei a luat culoarea nopţii şi s-a strecurat afară. L-au chemat pe Walt. Au în să stea de vorbă prin intermediul locotenentului. Au desenat pe hârtie, apoi au făcut zob planurile. Au bătut mâna.

Fermentarea fructelor e un proces de durata, dar care poate fi accelerat în anumite condiţii, şi la anumite temperaturi. Ori, pentru ei nu temperaturile ridicate erau o problemă. Un cazan care să distileze alcoolul s construi, şi Matei le-a explicat cum, apoi au făcut o listă de materiale necesare. Jumătate din materiale vo procurate de partea britanică, jumătate de partea română. Nimeni dintre cei care vor colabora nu vor şti ci realizează cazanul sau unde va fi localizat cazanul. Au analizat diferite locaţii posibile pentru el. La un m dat se gândeau să dea jos unul dintre rezervoarele de pe tanc şi să-l dismuleze acolo, dar n-ar fi fost o idee bună. Până la urmă au găsit că locul cel mai bun ar fi în cortul cu haine al detaşamentului britanic. Cazanu montat într-unul dintre corturile româneşti şi va fi dus la locul lui de către Walt şi Matei.

- Dar fii atent, i-a explicat Matei, trebuie să ai grija de el şi să faci tot ce trebuie, altfel nu vom controla pr
tăria care o să rezulte.

- Cum adică ?

- Adica water, a zis Matei.

- No, it won't be water, s-a strâmbat Walt.

- Să fii careful, trebuie anumite chestii. Stai să desenez. Tradu-i te rog, dom'locotenent.

Adevărul e distilarea e un proces complex, si trebuie urmărită şi reglată. Matei ştia ce spune.

- Aha, făcea Walt, în timp ce locotenentul traducea.

- Dar ştii ce înseamnă asta?

La ce se referă? Se mirară Walt şi locotenentul.

- Adică dacă ne prind ăştia iese rău.

- Allah will help us, a zis Walt.

Nu a durat nici două zile până au fost aduse toate piesele. Ţevile proveneau de la laboratorul medical, caz
la logistica britanică şi era destinat păstrării apei în deşert, iar valvele care s-au potrivit proveneau de la bu
mobilă franceză.

- Doamne, omul acesta e un geniu tehnic, a spus Walt.

Matei a lucrat vreme de trei ceasuri. La final, a luat culoarea nisipului deşertului şi s-a dus să-l cheme pe
La căderea nopţii militarul britanic şi omul cameleon au dus instalaţia în cortul-magazie. Era ceva mai ma
decât un porc bătrân, dar nu la fel de grea. A doua zi au adus fructele şi au declanşat procesul de distilare.
a fost prima oară când vărul meu Matei a văzut smochine proaspete. Aveau un gust apropiat de al strugur
erau zemoase, deşi mult mai uscate. Măruntaiele lor cu sâmburi mici păreau înlăuntrul unui gândac poros
"Chestiile astea nu pot fi prea diferite de prune, în ceea ce ne priveşte acum," a calculat vărul meu Matei.
amestecul acela au mai avut pere şi mere, dar Matei nu a vrut să permită folosirea ananasului.

- Dar de fapt noi ce facem?

- Pălincă, domnule locotenent.

- Ai mai făcut pălincă? A întrebat Francisc, care era din Sălaj.

- Nu, dar am făcut ţuică. Trebuie doar să merg zece grade mai sus. Nu cred că am cum greşi.

- Şi Walt de unde ştie cum să regleze presiunea?

O ajustare a presiunii în timpul nopţii era necesară, după un grafic atent calculat. Pentru că noaptea tempe cobora aiurea şi asta ar fi putut să întârzie sau să altereze procesul.

- I-am făcut un grafic pe zile şi ore. Nu e mult. Două săptămâni. Trebuie să lucrăm aşa ca să înlocuim fermentarea naturală printr-una de laborator.

Într-o zi de marţi, pe când opera un furuncul, colonelul Manuchian simţi venind din eter un parfum ciudat de vânt. Mirosea a prune uscate, a copilărie, a dealuri verzi şi a cer cu nori. "Probabil mi s-a făcut dor de se gândi el.

- De unde treizeci şi doi de oameni? s-a supărat Matei. Cum adică din prima producţie trebuie să dăm la t şi doi de oameni? Ce e ăsta – un SovRom?

- Da, spuse Walt, iată lista, începând cu bucătarul francez care ne-a dat valvele, apoi camionagiul polonez ne-a adus fructele, apoi românii care au scos ţevile din laborator, magazionerul care ne-a dat OK să punem cazanul înăuntru şi oamenii de la apă care ne-au dat cazanul. Treizeci şi doi sunt.

- Ia stai puţin, spuse locotenentul Cabal, ce caută Mary Jane pe listă?

- Ea mi-a semnat autorizaţia pentru experimentarea unui dispozitiv de stocare a energiei solare în forma bioenergetică. În cazul în care ne prinde cineva, suntem acoperiţi. Răspund eu că e un experiment indepen aprobat de un ofiţer din eşalonul superior.

- Mă duc să-i mulţumesc, a spus Francisc, luându-şi cascheta. Apoi se întoarse şi îl întrebă pe Walt: Cum engleza mea?

- Perfectă, domnule locotenent.

Au trecut două săptămâni. Walt a pregătit sticlele şi a făcut graficul de distribuţie a alcoolului. Totul va fi răspândit în maxim o oră. Totul se va bea repede, toata lumea a promis. Nimeni nu va stoca. Nimeni nu v de unde a venit sticla.

Într-o noapte fără de luna, vărul meu omul cameleon s-a strecurat pe sub ochii gărzii britanice în magazia unde l-a ajutat pe Walt să decompreseze cazanul. Ar fi trebuit să fie gata. A luat o gură.

- Ah.

Era groaznic de tare.

- I think we did well, i-a spus el lui Walt.

Apoi l-a mai întrebat o dată dacă a reglat presiunea în fiecare zi după cum I se spusese.

- I'm Welsh, a spus Walt, în chip de garanţie.

Au montat furtunul şi au umplut sticlele. Apoi au umplut cazanul cu apă. Au aruncat materialele reziduale latrina principală. Matei a plecat cu sticlele pentru români, iar Walt a plecat cu prima raniţă. Mai avea de patru, la intervale foarte scurte.

- Dumnezeule mare, a spus în zori locotenentul Cabal, pe când se trezea extenuat în patul de campanie din în care nu locuia decât Mary Jane, Dumnezeule mare, nu văd nimic. Nu-mi amintesc nimic. De ce nu văd

Mary Jane se trezi şi vomită totul, cu un zgomot care se auzi până departe în tabără.

Nu departe de ea, Walt Marshall îşi pipăia pieptul: bube care mâncau, bube mari pe care nu le putea vede Stomacul ardea, ca şi cum ar fi fost întors pe dos în soarele amiezii tropicale.

La aceeaşi oră a dimineţii vărul meu Matei privea soarele cu ochii larg deschişi şi nu vedea nimic. De unde auzea un muezin care chema numele lui Allah.

- Asta este, rosti Matei înainte de a se prăbuşi în nisip.

- Sunt sigur că e intoxicaţie cu alcool metilic, spuse colonelul Manuchian. Avem internaţi până acum cinc unu militari de cinci naţionalităţi diferite. Nu raporta nimic comandamentului general de la Al-Riadh, vre să vedem ce naiba se petrece aici.

- Mary Jane, nu se poate, şi tu? a întrebat colonelul Lewell-Johnson, comandantul britanic. Ce naiba s-a întâmplat?

Mary Jane hohotea în pat.

- Cred că o să-mi pierd vederea.

- O sa fie totul OK, a spus colonelul. Apoi se gândi că au repede nevoie de un psihiatru şi că Mary Jane o piardă vederea. A transmis ordinul prin radio. Un psihiatru.

În timp ce trecea printre paturile spitalului de campanie cu cea mai rapida viteză de reacţie din lume, colo Manuchian, care avea la ora două o întâlnire cu un reporter de la RaiUno, realiză că exact douăzeci dintre intoxicaţi sunt români. În principal laboranţii şi tehnicienii, şi doar doi dintre ofiţieri, mai precis cei care l în cort cu subofiţerul din echipajul fiecăruia. Deodată înţelese ce s-a petrecut. Ochii minţii îi ridicară imag componentele unui prezumtiv cazan ilegal cu ţuică, dintre cele care se construiau cu miile în România de decenii. Murmură:

- Şi asta e tehnologie sută la sută românească.

Chemă numaidecât prin staţie pe comandantul britanic. S-au întâlnit pentru zece minute.

- Nu cred că e cazul să raportăm incidentul la Al-Riadh, spuse colonelul Manuchian.

- Care incident? întrebă colonelul Lewell-Johnson. Eu cred că sunt cincizeci şi unu de cazuri izolate de di intoxicaţii, fără nimic comun.

- Desigur, desigur. Cum altfel ar fi în acest grup şi un şofer polonez de la aprovizionare?

- Sau un maestru bucătar francez.

- Incidente izolate.

- Desigur, incidente izolate.

- Nici nu vreau să mă gândesc ce consecinţe ar putea avea asupra coaliţiei antiirakiene aceste incidente iz
dacă ar fi privite ca un incident unitar.

- Desigur. Colegii saudiţi, care nu se simt confortabil să salute ofiţerii femei, ar putea să nu vadă bine anu
lucruri.

Nici unul dintre cazuri nu a fost lesne de tratat. După primele zile nimeni dintre cei care consumaseră alc
şi recăpătase încă vederea. În cea de-a treia noapte, auzind că Matei se afla într-un pat nu departe de el,
locotenentul Cabal întrebă pe şoptite:

- Unde pizda mă-sii ai greşit, omule.

Matei nu răspunse nimic. Deşi era adânc întunericul nopţii, el era roşu şi acum se făcea violet. Se juca de-
cameleonul deşi nu se mai putea vedea. După mai bine de o jumătate de oră Matei răspunse într-o englez
accent galez:

- Probabil Walt a încurcat presiunea.

- Să taci din gură, ageamiule, a spus Walt. Smochinele nu sunt prune. Tot procesul a fost conceput greşit.

În întunericul nopţii se auzi plânsul hohotit dinspre patul în care zăcea Mary Jane.

- O să-mi pierd vederea, spuse ea din spatele paravanului care o izola de lume.

A doua zi, către prânz, Matei a văzut cercuri roşii, multe cercuri roşii, deschizându-se ca undele ce se răsp
pe suprafaţa apei după ce arunci piatra. Apoi verde, apoi galben şi portocaliu, apoi geană după geană lum
deschise ca o apă tulbure, ca un râu sau mai degrabă ca o cascadă.

Nu departe de el, stând în fund, locotenentul Cabal îi arătă degetul mijlociu. Altădată asta ar fi fost o insu
Apoi tavanul cortului care ţinea de salon militar: Allah.

- He he, spuse vărul meu Matei, apoi ceru apă.

Psihiatrul a discutat multe ore cu Mary Jane. Totul va fi bine, îi spunea omul de zeci de ori. “Dar cum pot
eu sigură că văd ceea ce văd,” întreba Mary Jane, “şi nu că îmi doresc să văd ceea ce am văzut cândva.” A
auzea din spatele paravanului.

Dupa cinci zile Matei văzu o umbră trecând prin dreptul cortului.

- Ăsta e tancul meu, spuse.

- Cine ne pilotează tancul, domnule colonel? a întrebat locotenentul Cabal atunci când comandantul a trec
salon.

- Echipajul care vă va înlocui, spuse colonelul liniştit, luându-i pulsul. Pe voi vă trimit în ţară.

- Vă rog, domnule colonel, nu se poate o ruşine ca asta!

- Ba ţie să-ţi fie ruşine, că ţi-a dat prin cap ce ţi-a dat. Şef de promoţie în Academia Militară, şi uite ce ai

- S-a mai întâmplat în Armata Română, spuse locotenetul Cabal.

- Unde dracu', eu n-am mai auzit.

- Cel mai recent la asediul Sevastopolului, în 1942, spuse Francisc, care făcuse ca student cercetări de isto
militară. Tot alcool metilic obţinut din supradistilare. Dar diverse intoxicaţii au avut loc de pe vremea ma
preot Deceneu până la bătalia de la Baia, de când Matei Corvin a intrat în Moldova, şi până la pandurii lu
Tudor, care s-au intoxicat după intrarea în Bucureşti.

- Nu se poate! zise colonelul strângându-l de încheietura mâinii.

- Dacă vreţi pot să vă indic lucrările.

- Taci din gură, spuse colonelul.

Peste cinci minute Matei îi şopti:

- Ai fost de milioane. Mai bine ne lăsau să atacăm cu butelcuţa pe Saddam Hussein. Că şi-aşa stăm aici d

Francisc îi făcu un semn cu mâna şi îi spuse:

- Nu-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Am trăit noaptea iubirii vieţii mele.

Privi spre paravanul verde medical şi oftă.

Vărul meu Matei s-a întors acasă după o misiune internaţională în care a primit calificativul foarte bine. N
fost decorat, dar a primit o lună concediu. A dormit zile în şir. S-a plimbat prin grădină. Din când în când
culegea câte un fruct verde, îl descojea şi se uita la el. Îl atingea cu limba. Se gândea la tot felul de lucruri
cum ar fi avut de reparat o maşinărie căreia nu-i dădea de leac. Acum a mers în grădină, l-am văzut trecân
faţa ferestrei mele. S-a aşezat în iarbă, s-a colorat verde. Peste el bate vântul, iarba l-a îngropat. Şi-a făcut
obraz verde şi unul de culoarea vântului, şi arată ca un cameleon zâmbitor.

Ontario, California, februarie 2002

Scottsdale, Arizona, iulie-august 2002

respiro©2000 All rights reserved.